

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. Τι άρρώστεια! Ή καρδιότερη! Ή καρδιά πονεί, το κορμί λυώνει... Δεν ξέρεις τί έχεις...

Α-Ι-ΣΑ. — Κ' έμένα ή καρδιά μου πονεί και το κορμί μου λυώνει... Πονώ, και δεν ξέρω γιατί πονώ...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Αυτό είναι το χειρότερο... Νά πονής, χωρίς να ξέρεις γιατί πονείς. Μά έγω άρχίζω να καταλαβαίνω γιατί πονείτε...

Α-Ι-ΣΑ (άνυπονομα). — Γιατρέ μου, μήπως είμαι άρρωστη από αγάπη;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Τι αισθάνεσθε; Μιλήστε με ειλικρινά.

Α-Ι-ΣΑ. — Αισθάνομαι μεγάλη πλῆξη, γιατρέ... "Όλα μου φαινόταν άδεια... σκοτεινά! Πρώ πάντων έδώ. "Ήθελα να γυρίσω πίσω στην πατρίδα...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Μήπως έχει κάτω, στην πατρίδα σας, βρίσκεται κανένα όραιο παλληκάρι, που το συνλογιέστε με πόνο;

Α-Ι-ΣΑ. — Όχι... Δεν υπάρχει κανένα τόσο πολύ όραιο παλληκάρι που να το συνλογιέμαι με πόνο... "Αχ, τί πλῆξη, τί μελαγχολία, γιατρέ!... Και δεν με κοιθά κανείς...

Α-Ι-ΣΑ. — "Ήθελα να είμαι μέσα στα περιβόλια του παλαιού μας, στην πατρίδα μας και να όνειρολάμια, ξεπλωμένη κάτω από τή άνθησιμένη μαυλόβλα, με τα μεγάλα άστρα λουλουδία, που ένωδιάζουν τόσο μεθυστικά και που μαυρίζονται μόλις τάρχισης. Τα ξέρετε τα λουλουδία αυτά, γιατρέ;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Τα ξέρω... Είναι σαν λεπτές καρδιές, τόσο εύγενικές και λεπτές, που το παραμικρό τις πληγώνει... Σάν την δική σας καρδιά!...

Α-Ι-ΣΑ. — "Αχ, πώς την ξέρετε την καρδιά μου, γιατρέ! Είστε πλουδίας γιατρέ έσείς... Είναι όρες πάλι που πονώ πολύ, πονώ άδύσταχτα, γιατί είμαι μονάχη. "Ήθελα κάποιος να είναι κοντά μου, δεν ξέρω κ' έγω, ποιος... Άνοιγω το χέρι μου, σαν να ήθελα ν' άγκαλιώσω κάτι άφορα, κά φίλο τον άέρα... Και ή καρδιά μου χτυπά, χτυπά... Τι είναι αυτό, γιατρέ;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Είναι που ή μικρή σας καρδιά είναι άρρωστη από αγάπη.

Α-Ι-ΣΑ. — "Α! καλά το έπιτακνύομαι!... Άφορ το λέτε έσείς, έτσι θίναα... (Σε λίγο). Μά πώς, γιατρέ μου, πώς, άφορ δεν πονώ για κανένα παλληκάρι;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Ή άρρώστεια από αγάπη, είναι μά πολύ παρξένη άρρώστεια. Άρρωσταί κανείς όταν αγαπά πού και δεν τον αγαπών. Μπορεί όμως ν' άρρωστήση κανείς βαρεία από αγάπη και δίχως ν' αγαπά κανένα οριστικά... Και αυτό είναι το πιο μεγάλο μαρτύριο.

Α-Ι-ΣΑ. — Άρχίζω να καταλαβαίνω, γιατρέ... "Έτσι όπως τα λέτε είναι... Είναι σαν να μου μιλά ή ίδια μου ή ψυχή...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Ή καρδιά σας πονεί γιατί της λείπει ό έρωτας... Πειθαίνει γιατί της λείπει ή αγάπη!... Είστε άρρωστη, γιατί θυμάτε από αγάπη. Και δεν θα γίνεται καλά ούτε στην πατρίδα σας αν πάτε.

Α-Ι-ΣΑ. — Και πότε θα γίνο καλά, γιατρέ;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — "Όταν ή ψυχή σας πιη το άθάνατο νερό που λατάραι.

Α-Ι-ΣΑ. — Και πώς θα μου το φέρη αυτό το άθάνατο νερό; "Αχ, αν μπορούσατε να μου δώσετε την συνταγή, γιατρέ!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Πρώτα άτ' όλα πρέπει ν' άναρωμε το φως, για να ιδώ την όμη σας και να βαρεθώ αν ή διάγνωση μου είναι όρθή.

Α-Ι-ΣΑ. — Φατιά, άναψε το φως! (Ή Φατιά το άνάβει. Ή "Αισά βλέπει το γιατρό και κορβίε το πρόσωπό της στα χέρια της).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Άφήστε με να ιδώ το πρόσωπό σας... Τώρα πού ή γυναικεία δεν κρύβονται στην πατρίδα σας. Άλλωστε βρισκόμαστε στο Παρίσι. Δεν πρέπει να ντρέεσθε το γιατρό. (Κιττάξοντάς της). Μάτια κομμένα, γιομάτα όνειρα και μελαγχολία...

"Όμη γλυκή σαν ζέρινο... "Όπως το είπα.

Α-Ι-ΣΑ. — Και πώς θα γίνο καλά, γιατρέ; Μου λέγατε πού για ένα γιατρού, για το άθάνατο νερό. Στα παραμύθια που μου λέει ή Φατιά, πολλοί γιατρούντα με το άθάνατο νερό. Και νερού άκονα άνασταίνονται μ' αυτό.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. (σγά). — Οθίνα την ζωή μου για να σας το φέρω...

Α-Ι-ΣΑ. — "Ο πατέρας μου όρματίσκη στον Άλλάχ, πώς θα δώση στον γιατρό που θα με κάνει καλά ό,τι του ζήτηση. Πέστε μου, γιατρέ, τί θα θέλατε έσείς για να με γιατροφέυετε;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Έγώ... Έγώ... Έγώ... Θα του ζήτησα τον πιο ακριβό του θησαυρό.

Α-Ι-ΣΑ. — Θα με κάμπετε λουπόν καλά, γιατρέ;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — "Αν θέλετε... Πρέπει όμως να μ' ακούσετε σ' ό,τι κ' αν σας πώ. Θα σηκώθητε από αίτην την πολυθρόνα που είστε ξεπλωμένη, μέρα-νύχτα, θα είστε εύθυμη, λά γελάτε, θα χορεύετε... Τώρα

άμειος, μόλις φάγω έγώ, θα έτοιμαστήτε για να πάτε στο χορό... Α-Ι-ΣΑ. — Θα είστε και σεις εκεί, γιατρέ;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Και βέβαια, θα είμαι κ' έγω εκεί.

Α-Ι-ΣΑ. — Τι καλά!... Άπό τώρα γούθοφ πώς είμαι καλύτερα! (Σηρώνεται και πεταίε το σκέπασμα από πάνω της). Τι όραιο! Τι όραιο που είναι έδώ στο Παρίσι, καλά τούλεγε, Φατιά... Πέστε, πέστε στον πατέρα μου, γιατρέ, πώς δεν θέλω καθόλου να γυρίσω στην Άνατολή. Τι παρξένο!... Μου φαίνεται σαν να το έπια από τώρα το μαγικό ποτό... Σάν να μου το πότισαν τα λόγια σας, γιατρέ... (Φιλάρεσαι). Και πώς το λένε αυτό το φίλτρο, γιατρέ;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Αγάτη!... Αγάτη το λένε. "Αισά. Κ' ή αγάτη θέλει αγάτη μόνο...

Α-Ι-ΣΑ (έκστατικά). — Αγάτη!... "Αχ, γιατρέ!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Μά πρέπει να σας πώ την αλήθεια... Δεν είμαι γιατρέ...

Α-Ι-ΣΑ. — "Α!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Είμαι άπλοούτατα ό πρώτος γραμματέας του πατέρα σας, ό γυιός του Βεζύρη και... λίγο ποιητής!

Α-Ι-ΣΑ. — Γι' αυτό μιλάτε τόσο θυοορα... Μά, γιατί μου παίξετε αυτό το παχνίδι; Νά, πάλι, άρχίζει ή ψυχή μου να πονή... (Πέφτει άπογοητευμένη πάνω στο χαλί).

Ο ΝΕΟΣ. — Άκούσε με, "Αισά. "Ο πατέρας σας μου μίλησε για σας... Είναι τόσο άπλοούμενος για την άρρώστεια σας. Ξέρετε πόσο σας αγαπά!... Τον σωματώ τόσο! Είναι τόσο καλός! Μου έλεγε πώς κανένας γιατρέ δεν μπορεί να σας κάνει καλά... Πώς θέλετε να είστε πάντα μονάχη σας και ότι δεν βρίσκετε σε τίποτα εύχαρίστηση... Πώς νουσταλείτε την πατρίδα σας, χωρίς και ν' άπορασθήτε να φάγετε άτ' έδώ... Κατάλαβα άμειος πώς πάσχει ή ψυχή σας... Και μά νέα ψυχή από τί άλλο υποστεί να έσπερη παρά από έλλειψη αγάπης; Είναι τόσο το πατέρα σας να μου έπιτρέψη να σας δώ.

Δεν υπορούσα λοιπόν παρά ός γιατρέ να σας πληρώσω.

Α-Ι-ΣΑ. — "Όστε ήσαν όλα μά ψευτιά; Τι κούμα! Και το άθάνατο νερό! "Όλα ψεύματα!... Τώρα, τώρα είναι πού δεν θα γίνο καλά ποτέ...

Ο ΝΕΟΣ. — Μην ήσαν όλα μά ψευτιά; Τι στιγμή που σας είδα, είμαι σαν τρελλός! Δεν φανταζόμην πώς θα είσαστε τόσο όραιο! Και πώς φάγετε τόσο λεπτή, τόσο ιδανική ψυχή... Και πώς τόσο βαρεία, και τόσο άγνά συγχρόνος θα διαφορέτε την αγάπη... Άπό τί στιγμή που σας άκουσα και πού σας είδα, "Αισά, είμαι έγώ έκείνος που έχει ανάγκη από το μαγικό ποτό, κ' αν θέλετε, αν θέλετε να μου το δώσετε έσείς από τα χείλη σας... Γιατί...

Α-Ι-ΣΑ. — Γιατί, καλέ μου, γιατί;

Ο ΝΕΟΣ. — Γιατί από τί στιγμή που σας είδα είμαι άρρωστος από αγάπη, "Αισά, γιατί σας αγαπώ!...

Α-Ι-ΣΑ. — Κ' έγώ... κ' έγώ, καλέ μου!... (Φιλούντα).

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΑΓΩΝ

"Ο ζωγράφος Σαλβατόρ Ρόζα ήταν πολύ ταχής στη δουλειά του. Μπορούσε να έτοιμασθ ένα πίνακα μέσα σ' ένα είκοσιτεταωρο μόνο! Κάποτε έστειλε ως δώρον ένα πίνακά του στον έπαρχο Κολόν, ό όποιος έδειχθηκε καλόν να τρώ στείλη ως άμοιβήν μια σακωφία γεμάτη φλωριά...

"Ο Σαλβατόρ, την έπομένη, θέλοντας να εύχαριστήση τον έπαρχο για την γενναιοδορία του, του έστειλε δεύτερον πίνακα. "Ο έπαρχος τού ξανάστειλε άλλο ένα σακί γεφλωριά. "Ο ζωγράφος τού ξανάστειλε τότε νέον πίνακα. Νέα άποστολή σακωφίας με φλωριά έπακολούθησε. Στόν πέμπτο τέλος πίνακα, ό έπαρχος βλέποντας ότι με τον τρόπον αυτόν κινδύνευε να καταστραφή οικονομικώς, έστειλε στο ζωγράφο δύο σακωφίες με φλωριά, μνησόντας τον ότι παραιτείται τού άγώνος, γιατί τού ήταν άδύνατο να γεμίση σακιά με φλωριά με την ίδια ταχύτητα με την όποια ό Ρόζα έτοιμαζε τά άριστοφυγήματά του!...

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗΣ

Κάποιος αυλικός αγατούσε κάποτε τή βασίλισσα της Ισπανίας, στην όποια δεν έτοιμούσε βέβαια να φανερώση το αισθημά του. Έκείνη όμως άντελήφθη ότι ήτο έρωτευμένος και ζήτησε να της δείξη την εικόνα της λατρευτής του. "Ο έρωτευμένος αυλικός αντί άλλης άπαντησεως έθγαίε και τής έδωσε ένα καθρεφτάκι λέγοντάς της: — Κιττάξτε, Μεγαλειοτάτη... Αυτό είναι ή αγαπημένη μου!...

